

سبک برنامه‌ریزی

چند سالی است که شاهد صحبت از تغییر تعطیلات آخر هفته در هماهنگی با کشورهای توسعه یافته و همچنین کاهش ساعات و تعطیلات سالانه کم بدون برنامه، ناهماهنگی و نامنظم و تا حد زیادی، به دور از عقل‌گرایی و توجه به

دکتر امیران‌الله قربانی مقدم
جامعه‌شناس و استاد دانشگاه

مصلحت جامعه و آینده آن است و موجب بسیاری از نابسامانی‌ها و مشکلات فراوانی در راه به انجام رسیدن اقتصاد مقاومتی همراه با اقدام و عمل خواهد شد، هستیم که متأسفانه هنوز بر اثر گذشته‌نگری و تعصبات نابجا و کم‌اهمیت شمردن استفاده از زمان و قتل عام ثانیه‌ها راه به جایی نبرده است. در حالی که یکی از مهم‌ترین شاخص‌های توسعه‌یافتگی از دیدگاه جامعه‌شناسی تغییر، زمان‌سنجی، سرعت و آهنگ حرکت و اهمیت و توجه به زمان و استفاده درست از ساعات، دقیق و ثانیه‌هاست که در جوامع مختلف، گروه‌ها، اقشار و طبقات مختلف اجتماعی و همچنین ساخت آنها متفاوت است. آنچه در این نوشتار می‌خوانید درباره زمان و ابعاد و اهمیت آن از منظر جامعه‌شناسی است.

زمان اجتماعی چیست؟

جامعه‌شناسی تغییر، چم و خم موضوع زمان در جامعه را بررسی و تعیین می‌کند که سازمان‌ها، گروه‌ها، اقشار و طبقات اجتماعی، در چه زمان اجتماعی به سر برده و چگونه از زمان اجتماعی استفاده می‌کنند که از دیدگاه ژرژ گورویچ، جامعه‌شناس بزرگ فرانسوی بر هشت نوع و از زمان «دراز مدت» و «کند گذر» تا زمان‌سنجی ضربانی و لحظه‌ای و انفجاری، در نوسان است. به این ترتیب که هر چه جامعه عقب‌تر باشد، استفاده از زمان اجتماعی کمتر مورد توجه قرار می‌گیرد و برعکس. مثلاً زمان‌سنجی و استفاده از زمان اجتماعی در قبایل ابتدایی و اقوام عقب افتاده با جوامع روستایی و جوامع روستایی با جوامع شهری و همچنین زمان‌سنجی و استفاده از زمان اجتماعی در کشورهای در حال توسعه با کشورها توسعه یافته، متفاوت است و از یک زمان‌سنجی، آهنگ و سرعت حرکت مساوی برخوردار نیستند و نسبت به عقب‌ماندگی و توسعه‌یافتگی اختلاف دارد. همچنین در یک کشور زمان واقعی اجتماعی، استفاده و توجه به زمان در روستاها و شهرها و همچنین در شهرهای بزرگ و کوچک از یکدیگر متفاوت است.

به این معنی که هر چه ساکنان یک منطقه سنتی‌تر و گذشته‌نگرتر باشند و ساعت را که صرفاً یک قرارداد

اجتماعی است، طبیعی، ازلی و ابدی و غیرقابل تغییر بدانند، در استفاده از زمان اجتماعی کمتر حساس هستند و زمان‌سنجی اهمیت کمتری دارد و برعکس، هر کشوری که توسعه‌یافته‌تر باشد استفاده از زمان اجتماعی ساعات و دقیق و ثانیه‌ها مهم‌تر و سرنوشته‌سازتر بوده و حساسیت بیشتری نسبت به آن وجود دارد.

در قبایل ابتدایی زمان درازمدت و کندگذر که گویی زمان در آنجا لنگر انداخته است، در جریان است. چنانکه خانم مارگرت مید که سال‌ها در قبایل بالی در اندونزی و قبایل ساموا تحقیق کرده، می‌گوید در این جوامع کاسیتی (بسته) گویی زمان از حرکت باز ایستاده است. اصلاً جمله‌ای وجود نداشته و صبر و حوصله این مردم پایان‌ناپذیر است. این در حالی است که زمان روستا و جوامع سنتی و فنودالی، زمان آرام و کندگذر، ادواری و سیکلیک و زمان درجا زدن و زمان فنودالی در جریان است. در حالی که در شهرهای بزرگ به نظر می‌رسد زمان در آنجا تندتر شده و در بعضی امور مانند رصد کردن موشک یا ماهواره و نظایر آن زمان انفجاری، لحظه‌ای و ضربانی در جریان است و لحظه‌ها و ثانیه‌ها حتی یک صدم ثانیه مهم است.

ارزش زمان و توسعه‌یافتگی

در جامعه صنعتی و توسعه یافته، لحظه‌ها ارزش دارد و در یک زمان شتابنده و متغیر تند شونده در حرکت است و نمی‌تواند روزها، ساعت‌ها و دقیق را به تعطیلی بگذراند و ثانیه‌ها را به هدر دهد و کار امروز را به فردا واگذارد. کارمند به جای آنکه هشت ساعت کار مفید انجام دهد، یک ساعت و نیم کار کند و آن وقت توقع تحقق اقتصاد مقاومتی و اقدام و عمل داشته باشیم.

در جامعه‌ای که در سال، حدود ۱۲۹ روز تعطیل است، (تعطیلات رسمی ۲۵ روز یعنی سه برابر انگلستان و ۵/۲ برابر فرانسه و آلمان است و تعطیلات پنج شنبه و جمعه ۱۰۴ روز و در هفته ۴ روز با اقتصاد جهانی قطع رابطه دارد) و تادری به تخته می‌خورد، سازمان‌ها و ادارات تعطیل می‌شوند و مردم را سرگردان می‌کنند، چطور می‌توان انتظار داشت که به رشد و توسعه اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و سیاسی برسد و به اقتصاد مقاومتی، اقدام و عمل دست یابد و انتظار داشته باشد که میزان کار مفید در سازمان‌ها افزایش یابد؟

مدیر زمان خود باشید

مترجم: بهنام صدقی
مدیریت زمان یا Time Management، یکی از بزرگ‌ترین دغدغه‌های افراد امروزی مهم در بلن زندگی، کار شخصی و موفقیت تحصیلی، حرفه‌ای، در مسائل مهم کاری و... ما است. این مسئله و علم آن به راحتی به ما می‌آموزد که چگونه زمانی که در طول روز در اختیار داریم را به نحو احسن مدیریت کرده و به بهترین نحو از آن بهره بگیریم.

کمبود زمان یا مدیریت غلط زمان

همه ما کم و بیش به بهانه‌های مختلف به نوعی درگیر مسئله کمبود وقت و زمان هستیم و این امر برای خود به گونه‌ای توجیه می‌کنیم و یا خود می‌گوییم که امروزه در زندگی شخصی خود گرفتار بوده و به خاطر مشغله‌هایی که زندگی مکتبیزه و ماشینی برپایمان به ارمغان آورده است، قادر به مدیریت زمان‌مان نبوده و اصلاً نمی‌تسیم زمان‌مان را مدیریت کنیم و به قولی هر کاری می‌کنیم تا

این دو دیدگاه کاملاً با یکدیگر در تناقض هستند، زیرا برای آنکه اقتصاد مقاومتی و تولید ملی افزایش یابد و ۲۵ میلیارد دلار کالای قاچاق وارد کشور نشود و هزاران جوان بیکار نماند و بحران‌های سیاسی به وجود نیایند و دلبستگی به حکومت را افزایش دهد و اقتصاد مقاومتی و تولید ملی و حمایت از آن که بارها و بارها از جانب رهبر فرزانه انقلاب تأکید شده به عمل درآید، نخست باید زیرساخت‌ها که یکی از مهم‌ترین و اساسی‌ترین آنها استفاده مناسب از زمان و میزان کار مفید اجتماعی است، مورد توجه جدی قرار گیرد.

کشور ما نیز برای به انجام رسیدن فتوای رهبر فرزانه و خردمند می‌بایست نخست استفاده مناسب و عقلانی از زمان را در اولویت قرار داده و بداند تا زمانی که جامعه خوشحال و در آسودگی است، این در حالی است که زمان پانودلی در حرکت است و به قتل عام ثانیه می‌پردازد. در این صورت اقتصاد مقاومتی عملی نخواهد شد و راه به جایی نخواهد برد و به نوعی با در هاون کوبیدن است.

جامعه مکانیسمی، جامعه ارگانیک

کیندل برگر، اقتصاددان بزرگ در کتاب توسعه اقتصادی می‌نویسد: کارمندان در هند، نگلادش، پاکستان، مصر و مانند اینها از اینکه کارمند دولت هستند بسیار خوشحال و در آسودگی‌ها سیر می‌کنند. در سال ۱۵۶ روز کار می‌کنند اما بیشتر این اوقات را به جای خوردن و گپ زدن می‌گذرانند.

به نظر می‌رسد وضع در سازمان‌های ایران حتی بدتر است و نیمی از روزهای سال تعطیل و نیمی دیگر نیمه تعطیل است. چون علاوه بر جای خوردن و گپ زدن در حالی که ارباب رجوع ایستاده، چندین دقیقه به تلفن کردن مشغول است و هیچ کس نیست از او بپرسد که شما دارید چه کار می‌کنید؟ و اگر اعتراض کنید، بی‌شک با پرخاشگری روبه‌رو می‌شوید! چون مدیر و کارمند همه به هم می‌خورند، زیرا سازمان‌ها و جامعه ما به قول امیل دور کیچم، جامعه‌شناس فرانسوی، از یک همبستگی مکانیکی رنج می‌برد که هر کس بدون توجه به کار دیگران کار خود را انجام می‌دهد و مانند اجزای ماشین از یکدیگر خیر ندارند و واقعا نمی‌دانند که کار آنها در نظام اجتماعی چه اهمیتی دارد. به همین جهت از روی شوق و علاقه کار نمی‌کنند و تماشای سازمان‌ها زیاد است. در حالی که در جامعه توسعه یافته همبستگی اورگانیک حکم است.

در جامعه مکانیسمی میزان کار مفید مهم نیست. همین که پشت میز کار، حضور فیزیکی داشته باشد، کافی است. در حالی که در جوامع توسعه یافته همچون ژاپن، کره جنوبی، امریکا، آلمان و امثالهم توجه به زمان، ساعت کاری و انجام کار مفید، مهم و با ارزش بوده و هر کس به میزان کاری که انجام می‌دهد، حقوق دریافت می‌کند و ارزش‌گذاری می‌شود. نه تنها ساعت، بلکه دقیق ارزش دارد، چون همانطور که بیان شد ساعت نشان دهنده جنب‌وجوش است. نشان دهنده

در جامعه مکانیسمی میزان کار مفید مهم نیست. همین که پشت میز کار، حضور فیزیکی داشته باشد، کافی است. در حالی که در جوامع توسعه یافته همچون ژاپن، کره جنوبی، امریکا، آلمان و امثالهم توجه به زمان، ساعت کاری و انجام کار مفید، مهم و با ارزش بوده و هر کس به میزان کاری که انجام می‌دهد، حقوق دریافت می‌کند و ارزش‌گذاری می‌شود. نه تنها ساعت، بلکه دقیق ارزش دارد، چون همانطور که بیان شد ساعت نشان دهنده جنب‌وجوش است، نشان دهنده حرکت و شریان خون در رگ‌های جامعه است. بنابراین استفاده مناسب از زمان، به خاطر سرعت و شتاب بخشیدن به زندگی اجتماعی است. استفاده درست از زمان، جوامع را به جنب‌وجوش وای می‌دارد و از سستی و روخت و ن‌پروری جامعه جلوگیری می‌کند و ن‌پروری جامعه جلوگیری می‌کند

حرکت و شریان خون در رگ‌های جامعه است. بنابراین استفاده مناسب از زمان، به خاطر سرعت و شتاب بخشیدن به زندگی اجتماعی است. استفاده درست از زمان، جوامع را به جنب‌وجوش وای می‌دارد و از سستی و روخت و ن‌پروری جامعه جلوگیری می‌کند. به جامعه می‌فهماند که ساعت چرخش زندگی است. اگر لحظه‌ای درنگ کنی، زمان می‌گذرد. اهمیت دادن به زمان که از خانواده و بعد هم مدرسه شروع می‌شود به افراد جامعه به خصوص به کودکان و نوجوانان که آینده‌ساز جامعه هستند، می‌فهماند که زمان مهم است و می‌بایست حرکت کرد.

تیک‌تاک ساعت ضربه‌های است که چرخ‌های زنگ زده قطار در حرکت جامعه را روغن می‌زند و آن را به سرعت وای می‌دارد. توجه به ساعت، دقیق و ثانیه‌ها، شتاب بخشیدن به زندگی و حیات جامعه و برون‌رفت از تنگنای جامعه سنتی و محافظه‌کار است که آهنگ آن کند است، زیرا جامعه‌ای که اتم را شکافته نمی‌تواند میان گذشته و آینده در نوسان باشد، هم خواهد به قول سعدی بر سر میراث گذشته بنشیند و سنگ سراج‌دل را به الماس آب دیده بشوید و هم دم از انقلاب اجتماعی وویزیکی‌های آن بزند و بیشتر گذشته‌نگر باشد و از چنان زمانی استفاده کند. زیرا زمان اتنا انفجاری و لحظه‌ای است که در تب و تاب است. زمان ضربانی است و ثانیه و دقیق از ارزش زیادی برخوردار است.

ما قاتل ثانیه‌ها هستیم

در جامعه‌ای که در سال، حدود ۱۲۹ روز تعطیل است، (تعطیلات رسمی ۲۵ روز یعنی سه برابر انگلستان و ۵/۲ برابر فرانسه و آلمان است و تعطیلات پنج شنبه و جمعه ۱۰۴ روز و در هفته ۴ روز با اقتصاد جهانی قطع رابطه دارد) و تا دری به تخته می‌خورد، سازمان‌ها و ادارات تعطیل می‌شوند و مردم را سرگردان می‌کنند، چطور می‌توان انتظار داشت که به رشد و توسعه اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و سیاسی برسد و به اقتصاد مقاومتی، اقدام و عمل دست یابد و انتظار داشته باشد که میزان کار مفید در سازمان‌ها افزایش یابد؟

جامعه‌ای که به دست خود دست به قتل عام روزها، ساعات، دقیق و ثانیه‌ها می‌زند و تعطیلات ناهماهنگ رنج می‌برد، چگونه می‌تواند شکوفا شود، آن هم در حالی که صحبت از تولید ملی و کار و سرمایه ایرانی و روری عالی خود ایستادن به میان آورد. باید فکری کرد و خود را با زمان اجتماعی که شایسته جهان صنعتی و توسعه یافته و انقلاب شکوهمند اسلامی است، متناسب گردانند و دست از قتل عام روزها، دقیق و ثانیه برداشت و از لاک محافظه‌کاری بیرون آمد. جای تعجب است که خود را انقلابی می‌خوانیم در حالی که هنوز در زمان سنتی و آرام، زندگی می‌گذرانیم. این‌س دو ما هم منافات دارد. جامعه انقلابی همه چیزش انقلابی است. باید تعطیلات را سامان بخشید و با برنامه‌ریزی درست، از اتلاف زمان اجتماعی جلوگیری به عمل آورد.

نگاه

تلاش برای طلایی کردن وقت‌مان

لحظه‌هایی که روی هم بیهوده تلنبار می‌کنیم

آن وظیفه‌ای را دارید برای زندگی خود ارزش قائل باشید به عنوان مثال اگر شاغل هستید در کار خود بهترین خودتان باشید تا علاوه بر دستیابی به بیشترین میزان کارایی، بهترین بهره‌برداری از زمان خود را داشته باشید و برای هر لحظه از آن برنامه‌ای تدارک ببینید.

طرحی برای چگونگی گذر زمان بریزید و از قبل آگاهی داشته باشید که در هر بازه‌ای از زمان قرار است به چه جایگاهی برسید؟ مطابق با جایگاه و موقعیتی که دارید قرار است

با زمانی که در دست دارید چه کارهایی انجام بدهید؟ دلیل موفقیت یا عدم موفقیت شما برای برنامه‌ریزی و استفاده بهینه از زمانتان چه عواملی بوده؟ یا اصلاً چرا عده‌ای از افراد همیشه

با مسئله کمبود وقت مواجه هستند؟ یکی از سودمندترین راهکارها برای اینکه ببینید هر روز چطور زمان خود را صرف مقوله‌های گوناگون می‌کنید، یا صرف چاهاموری می‌سازید که به انجام بسیاری از کارهای برنامه‌ریزی شده خود نمی‌رسید و مجبور شدید آن را به زمان دیگری موکول کنید، یادداشت‌برداری از عملکرد روزانه چیز خداتان برای مدت چند هفته است. اینکه بنویسید در هر ساعت از روز مسئول انجام چه فعالیتی بوده‌اید؟ با انجام این کار ظرف مدت کوتاهی بسا یک نگاه گذرا

رویی فرتخه‌پز یادداشت‌خود تصام تله‌های زمانی که باعث هدر رفتن این گوهر نایاب و غیرقابل‌بازگشت می‌شود را می‌باید. به عنوان مثال عده‌ای زمان بسیار زیادی را

صرف خوردن، تماشای تلویزیون، تفریح بیش از حد و اندازه، بازی‌های رایانه‌ای و وبگردی‌های بی‌پایان با دوستان و اقوام می‌کنند و با انجام تمام این اعمال وقت و زمانی را که می‌توانند صرف کسب ارزشمندترین تجربه‌ها، به دست آوردن موقعیت‌های تحصیلی و شغلی و از همه مهم‌تر خویش‌سازی و خودسازی و خودکاو می‌کنند به خاطر کسب لذت‌های آنی و حتی غیرمنطقی و غیرعقلانی هدر می‌دهند و لحظه‌های ناب جوانی، فرصت خودسازی و شناخت تمامی استعدادها و علایق خود را از دست داده و به اشکال مختلف زمان خود را هدر می‌دهند.

در هر صورت با وجود استهفال، کار، تحصیل، ازدواج و... هر یک از مادر قبایل زمان ازرنده‌ترین چیزی که داریم مسئول هستیم و با وجود تمام مشغله‌ها باید بتوانیم در حفظ و بهره‌برداری از

آن تلاش بسزایی را انجام بدهیم. مثل اینکه زمانی را در اختیار یک برنجکار قرار می‌دهیم و او باید بسا کار و تلاش، برنامه‌ریزی و رسیدگی مستمر به آن در فصل خاصی برنج‌های خود را بکاردهد و از آن مراقبت و آبیاری کند و در زمان خاصی محصول مرغوب به دست

آمانده را برداشت کند. زمان هم برای ما همین حکم را دارد پس بهتر است با برنامه‌ریزی، ایجاد طرح‌های بلندمدت و هدف‌های کوتاه‌مدت بهترین راه برای چگونه خرج کردن این لطف الهی بیابیم.

علاوه بر این سعی کنیم تمام عادات غلط که زمان زیادی از ما می‌گیرد را شناسایی کنیم و خود را به داشتن برنامه و نوعی انضباط برای انجام کارها و سبوری کردن زمان خود ملزم سازیم تا هم از این نعمت الهی به بهترین وجه ممکن سود ببریم و هم بتوانیم با استفاده

بجای آن به بیشترین میزان کارایی و توانایی برای شکوفایی استعدادها و توانایی‌های خود برسیم. در دهکده جهانی امروز هر لحظه با هجوم انواع و اقسام اطلاعات گوناگون روبه‌رو می‌شویم که همین عوامل خود علنی برای مشوش شدن افکار ما و از بین رفتن نظم ذهنی و تمرکز

ما است و علاوه بر اینکه زمان زیادی را از ما می‌گیرد ما را با نوعی اضافه‌بار ذهنی هم مواجه می‌سازد، به همین دلیل در امور گوناگون برای جلوگیری از غرق شدن در اتلاف زمان در امور مختلف به سمت و سوی تخصصی شدن در حیطه‌ها گام برمی‌داریم تا بتوانیم جلوی اضافه‌بار ذهنی و اتلاف بیش از حد زمان در مقوله‌های مختلف بایستیم و برای گام برداشتن در جهت توسعه و پیشرفت واقعی حرکت کنیم زیرا در طول تاریخ بشری زمان جزو مهم‌ترین عناصر برای پیشرفت و شکوفایی جسنیتی که هستیم، هر نقش و شغلی که در

بریناز مهربانی

یکی از ناب‌ترین و ارزشمندترین نعمت‌هایی که از جانب حق تعالی برای بشر مقرر و به همه انسان‌ها به‌طور یکسان اعطا شده، زمان است. هدیه‌ای که ما انسان‌ها در اکثر مواقع از ارزش و قیمتی که دارد غافل هستیم و همانند دیگر داشته‌ها و ثروت‌های خود آن را شمارش نمی‌کنیم، به فکر ذخیره و پس‌انداز آن نیستیم و به مقدار و چگونگی گذر آن اهمیت زیادی نمی‌دهیم.

انگار ثانیه‌ها ایمان روی هم بیهوده تلنبار شده‌اند. دقیق و ثانیه‌هایی که با انبار شدن روی یکدیگر عمر یک انسان را تشکیل می‌دهند و با هر نفس کشیدن لحظه‌ای از آن سپری می‌شود، در صورتی که اکثر ما از سرعت عبور و چگونگی گذر آن به مقوله‌های مختلف غافل هستیم و در مدیریت آن و توجه کردن به چگونگی خرج کردن و سرمایه‌گذاری آن در مقوله‌های مختلف تعلل می‌کنیم.

زمان امروزه برای ما حکم کلافی را دارد که برخی از افراد از آن ایسه‌ای زیبا و شمیم‌انداز می‌دوزند و عده‌ای دیگر تار و پود آن را از هم جدا کرده و جزو پشمیانی و احساس گناه چیز دیگری یادیشان نمی‌شود.

چه خوب است خود را در دسته و جایگاه گروه اول قرار دهیم و از زمانمان برای خود ایسه‌ای

سعی کنیم تمام عادات غلط که زمان زیادی از ما می‌گیرد را شناسایی کنیم و خود را به داشتن برنامه و نوعی انضباط برای انجام کارها و سبوری کردن زمان خود ملزم سازیم تا هم از این نعمت الهی به بهترین وجه ممکن سود ببریم و هم بتوانیم با استفاده بجای آن به بیشترین میزان کارایی و توانایی برای شکوفایی استعدادها و توانایی‌های خود برسیم

زیباز جنس خویشاوندترین تجربه‌ها، خاطرهما، شناخت از خویشتن و خدمت به جامعه خویش در موقعیت‌ها و وقایع گوناگون بپذیریم تا بتوانیم در زمان زندگی خود بیشترین تعالی را کسب کرده و نیازهای خود و جامعه بشری را سررو سلمان دهیم.

اما واقعا چند درصد از ما به اهمیت مقوله زمان ارزش آن فکر می‌کنیم و مثلاً هر روز صبح هنگامی که از خواب بر می‌خیزیم برای ادامه روز خودمان برنامه، طرح و نقشه‌ای از پیش تعیین شده داریم؟ این سوآلی است که بهترین کسی که در آن می‌توان برای آن پاسخ صحیح و قانع‌کننده‌ای ارائه دهد خود ما هستیم و از همین جا می‌توان به این قضیه پی برد که واقعا برای زمان خودمان چقدر ارزش قائل هستیم؟ ولی باز هم عده‌ای از ما ممکن است به خودمان بگوییم که گروه زیادی از اعضای جامعه شاغل هستند و از صبح به صورت خود به خود برنامه‌ای از پیش تعیین شده دارند و از چگونگی گذر زمان خود آگاهی و حتی برنامه‌ای منظم دارند.

مثلاً زمان مشخصی را به صورت نیمه وقت یا تمام وقت به شغل خود اختصاص می‌دهند و مابقی آن را در خانه صرف امور مختلف و انجام وظایف خود می‌کنند، در اینجا یک خطا و حتی شاید نوعی تنبلی و اتلاف زمان صورت می‌گیرد. در واقع افراد خود را مشغول برنامه‌های از پیش تعیین شده و قالبی کرده‌اند و اگر این روند را برای ادامه زندگی خود دنبال کنند قطعاً در آینده با موانع زیادی روبه‌رو خواهند شد زیرا ادامه یک روند تکراری برای انجام کارهای ضروری بیشتر حکم روزمرگی و تکرار یک رویه را دارد تا استفاده بهینه و متناسب با ارزش زمانی که هیچ‌گاه قابل برگشت نیست.

پس بهتر است در هر مقطع تحصیلی و با هر جسنیتی که هستیم، هر نقش و شغلی که در

مدیریت زمان هرچه با صرفه‌تر بپردازد. پس برای مدیریت زمان خود دست به کار شوید و دانش آن را بیاموزید و عمل کنید تا به ازوهایتان برسید.

منبع: www.successconsciousness.com

شما کمک می‌کنند تا به هر آنچه آرزویش را دارید دست یابید و هر آنچه در زندگی نیاز دارید، به راحتی برایتان فراهم شود. علم Time Management حجم فوق‌العاده زیاد و بیش از حد کارهای روزمره‌شان را کافی نیست. یک مدیریت زمان عقلانی بی‌تردید به